

ШУМАДИЈКА,

ЛИСТЪ ЗА

КЊИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

ТЕЧ. V.

Овај листъ излази на табакѣ Вторникомъ и Петкомъ. Цѣна му е за три мѣсеца 5, а за пола године 10. цванц. За огласе плаћа се одъ врте 5, крајц. за трипутъ.

№ 16.

П И С М О

младогъ Србина В. I. изъ Хохенхайма, гди се учи, у Београдъ брату свомъ подъ 21. Септ. 1855. писано.

Чимъ е наступило ове године у Хохенхайму оно пріятно време, кадъ духъ ђачкїй нїе везанъ више за еднострану занимана, него е слободанъ у свестраномъ послу свомъ: оставїо самъ быо место ово, съ намѣромъ, да преко Брисла у Паризъ путуемъ.

Желїо самъ, да са сигурнимъ цепомъ видимъ Райнске предѣле Немачке у Белгїи, па ме е то склонїло да идемъ овимъ путемъ у Паризъ.

Изъ Хохенхайма дошао самъ (17. пр. м.) у Штутгартъ, а одоудъ у Хайделбергъ. У Хайделбергу пробавїо самъ цео данъ. Ту самъ найзадовольнїи быо са полагаемъ и околинама хайделбержкимъ. Поодїо самъ онај романтичнїи замакъ на Гайсбергу, одкудъ е лепо погледати, како се Хайделбергъ протеже у теснацу између сѣверногъ одваса Баденскогъ Шварцвалда и Нѣкара; быо самъ и на сѣверной страни Хайделберга, на десной обали Нѣкара, одкудъ се виде развалине замка на Гасбергу у највеличественїемъ положаю; провидїо самъ потомъ, доста богатїи музеумъ хайделбержкїй, и быо самъ на гробу пок. П. Протића Соколянина; па самъ се онда одвезао по гвозденомъ путу у Манхаймъ.

И ово мѣсто допало ми е се найвише збогъ лепогъ положая свогъ на утоку Нѣкара у Райну. Преко Нѣкара води вешто саграђенїи мостъ са ланцима, а преко Райне е бродскїи мостъ, кои саєдинява Манхаймъ и Лудвиксхафенъ на левой обали Райне. Я самъ провео ноћ и полакъ дана у Манхайму. Видїо самъ ту кућу, гди е живїо некадъ Шилеръ, и ону, гди е Коцебуе одъ Санда убиенъ быо, као и место, гди е Сандъ самъ себи смртну рану задао. Осимъ тога, поодїо самъ езуитскїи колеѣумъ, па синагогу и 150. стопа дугачкїи замокъ манхаймскїи; па самъ се опростїо, потомъ, са угледимъ, у правомъ углу пресецаюћимъ се улицама Манхайма, и прешао самъ у Лудвиксхафенъ, одкудъ самъ преко Вормса у Майнцъ дошао.

У Майнцу, гди самъ остао цео данъ, видїо самъ поредъ Гутенбергове штатуе и кућу, гди е славнїи Гутенбергъ прву кнїгопечатню отворїо; поодїо самъ катедралну цркву, коя е снабдѣвена са 6 манїи и већи тороня, и прегледао самъ са главногъ одъ овы, кои е 390 високъ, дражестну панораму Майнца на левой, и Кастела на десной обали Райне, коя е, примаюћи у себе наспрамъ Майнца Майну, у тихимъ кривудинама међу любимъ обалама изчезавала. Затимъ поодїо самъ јошъ чувену саюзничку тврдињу Майнцъ, и быо самъ у вече у театру на представленю „Марїа Стуртъ“ одъ Шилера. Сутра данъ прешао самъ преко бродскогъ моста у Кастель, одкудъ се види Майнцъ, у најлепшемъ положаю на Райни. Изъ Кастела, кои се сматра као предградїе Майнца, отишао самъ у Висбаденъ, престолно место у Херцогству Насавскомъ.

У Висбадену быо самъ само полакъ дана. За то време поодїо самъ ту лековита купатила са врелимъ (45 — 52° Р) изворима, гди се сваке године преко 25.000 странаца наоде, и ишао самъ у грчку капелу на Ремербергу, коя е подигнута у споменъ, пре 10 година преминуше херцогинї Насавске а принцезе Руске, Ђлисавете. Ова капела е и съ поля и изнутри нештедно са златомъ искићена; али е и вићена вредна. Са Ремерберга, одъ грчке капеле, види се цео Висбаденъ у прїятномъ положаю на южномъ подножїю Таунуса. Изъ Висбадена дошао самъ у Бибрихъ, гди е летня резиденцїа херцога Насавскогъ. Ово местанце е само еданъ сатъ одъ Висбадена удалѣно и лежи на Райни. Я самъ провидїо у Бибриху, само дворъ херцоговъ, кои са райнске стране найпрїятнїи погледъ има; па самъ отуда пешице продужїо путовањ мое поредъ Райне. Ово ми е было тямъ пре могуће, што е мой другъ, Јосїафъ, кои е збогъ оскуднїегъ стая принућенъ быо преко Штрасбурга у Паризъ ићи, мое ствари са собомъ однео быо. Пошавши у 4 сата по подне изъ Бибриха, стигао самъ у вече у Елтвину, прїятну варошицу на Райни. Ту самъ преноћїо, па самъ сутраданъ у 4 сата ујутру, наново започео пешице путовати по најдражестнїемъ предѣлу райнскомъ, Райнгауу. Поредъ богатоплодны башта райнски, кое су ми се првїи дана пешачена поглавито на угледъ ставляле, наступили су садъ и хвалїни виногради райнски, кои су ме се и сувише

тицали. Я самъ путовао 4 сата, непрестано поредъ при-
лжно обдѣланы винограда и примѣрно урађены сапта,
докъ самъ, преко Ербаха, Хотенхайма, Естриха, Мител-
хайма и Винкла, любки села на Райни, дошао у замокъ
Юханисбергъ. Юханисбергъ припада князу Метерниху, и
приноси му годишнѣ до 40.000 талира. Я самъ ту проба-
вио неколько сатій. Пріявю самъ се управителю бо атогъ
добра Метерниховогъ, па ми е дозвољно было, да пре-
гледамъ цео замокъ са околинама нѣговимъ. Увише
еу ме плѣнили ту незаборавими погледи са балкона зам-
ка на дражестне обале змѣвидне Райне, коя се губила
међу найромантичнѣимъ полянама съ юговосточне, а цбу-
настимъ бреговима са сѣверозападне стране. Са Юханис-
берга сишао самъ у Гайзенхаймъ, село на Райни; а од-
тудъ самъ после путовао на пароплову по Райни. Я самъ
читаюћи некадъ путничка описанія райнски предѣла, др-
жао, да су то сама претериваня; али садъ самъ увидю,
да су недостаточна была сва та излагана райнски дра-
жестій. Я самъ и у нашої отачбини, а и у Карпатскимъ
предѣлима у Мацарској нагледао се природны лепота; а-
ли ми нигди задовољство нѣ истисло сузе изъ очю, као
што се то врло често догађало; кадъ самъ путовао по
средной Райни, коя, по већој части, протиче у наглимъ
кривудинама између високи стѣна. Ако сте путовали по
овомъ предѣлу Райне, лако вамъ е знати, како е лепо са
пароплова погледати, кадъ се на найузвишенѣимъ врѣу
райнско-обалногъ брега укажу сурвине каквогъ градића
ил' манастира, ил' кадъ се на мањмъ брежувљу райнски
обала появи какавъ обитаемый замокъ, обгрљивъ са баш-
тама, кое су са цвећемъ застрте, па се на подножю о-
вогъ, дужъ Райне, простире каква весела варошица ил'
селце, и после како е лепо позорје на самой Райни, кадъ
ю гомила сукобљаваюћи се пароплова запенуши! —

Започевши паропловно путованѣ по Райни одъ Гай-
зенхайма, спазю самъ найпре на десной обали Райне Ни-
дервалдъ, и на подножю овогъ село Ридесхаймъ, а съ
лева наспрамъ Нидервалда, видю самъ село Камптенъ на
подножю 550' високогъ Ромусберга. Затимъ слѣдовао е
Бингенъ, погранична варошь Прайске и Насавске, на ле-
вой страни Райне, и, недалеко одъ овогъ, Майзетурмъ на
едномъ острову насредъ Райне. Иза Майзетурма видиле
су се съ десна Еренфелзке развалине на едной високой
стрмой стѣни а съ лева, наспрамъ овы, сурвине одъ Е-
лизенхеке. Одовудъ после, па до Кобленца текла е Рай-
на по романтично-мрачной доли, ограниченој съ обе
стране съ узвишенѣимъ стѣнама, кое су окићене были, на-
рочито са ритерскимъ замковима. Одъ најважнѣи точкѣй,
долази найпре съ лева замокъ Райнштайнъ, собственность
прайскогъ принца Фридриха, и надъ овимъ Фалкенштайнъ;
затимъ на истой обали, Сонекъ, Хаймбургъ и Фирстен-
бергъ; а съ десна лежи замокъ Лорхъ. Потомъ, долази съ
лева Бахарахъ, стара варошь Прайска, и надъ овомъ замокъ
Шталекъ, а съ десна Каубъ насавска варошица и надъ о-
вомъ замокъ Гутенфелсъ. Наспрамъ овы места подигнутъ
е Пфалцъ на средъ Райне. После Каубе слѣдуе съ лева Обер-
везель, стара варошь прайска, окружена са древнимъ зи-
динама и кулама. Надъ обервезелскомъ црковомъ подиже
се еданъ брегъ, на врѣу когъ се види Шенбургъ, замокъ
прайскогъ принца Албрехта. Одавде тече Райна крозь
еданъ кршный теснацъ, после когъ долазе Лурлайске стѣ-

не, гди еу опасна места за бродове. Наспрамъ Лурлай-
ски стѣна налази се на левой обали Райне бршлянномъ
окићена колеба, одкудъ еданъ Райнацъ са пуцнявомъ
пиштола пробуђуе огромне одене, кои после одъ лур-
лайски стѣна силно дѣйствую на уво паропловногъ пут-
ника, докъ ий реченый колебаръ са свиркомъ своіомъ о-
петъ неублажи. Иза лурлайски стѣна наступа съ десна
Св. Граухаузенъ, насакска варошица, а съ лева Св. Јоаръ,
любка варошица прайска, надъ којомъ се узвишаваю
сурвине Райнфелзкогъ градића. За Јоаромъ слѣдуе съ
десна Велмихъ на развалинама Тунбержкогъ замка, а съ
лева Хирценахъ, опетъ съ десна манастирь Бернхофенъ,
на подножю Штернбержки и Либенштайнски развали-
на, одъ кои се последнѣ зову „Браћа“; а съ лева Бо-
пардъ, старимъ зидинама окружена варошица на подно-
жю Маріенбержкогъ манастира. Съ десна слѣдуе, даль,
Остершпай са Либенежкимъ замкомъ и Брайбахъ са ста-
римъ Марксбургомъ; а съ лева Рензе, древна варошица,
гди е се држао некадъ изборъ царева немачки.

ПОДГРЪВЦИ.

(край)

Мы одосмо и говорисмо опетъ на сваку руку о той
чудноватой трговини; а са тегобомъ на срдцу, а онъ из-
гледаше, да нѣ ни наймањ забунѣнъ, и рекне ми: „Тай-
новацъ — неће онъ никако моћи скупити; а да башъ то
буде, то бы жену и децу мою спасло. Мени се неможе
никаково зло догодити, ерѣ е душа моя у Божіой руци
а онъ е неће упропастити!“ Я самъ свакояко кушао, не
бы ли га јошъ икако одъ те намере нѣгове одвратити
могао, али бадава, немого у томе успѣти. Онъ е при-
томъ страшномъ заключеню своје остао, да дану старцу
речь одржи. Што годъ ми е казао, видило се, да е онъ
све то по дугомъ разсуђеню у себи заключю быо, и
кадъ три дана протекосе, позове ме онъ опетъ са со-
бомъ на оно пуно судбине место.

Наскоро приспемо тамо, гди смо и пре были. Ста-
рацъ изиђе предъ насъ и рекне: „Еси л' ту?“ Забоде па-
лицу своју у землю, извуче папиръ еданъ изъ недара
свои и запыта: „Ел' ти доста полица ова?“ Я реко: „По-
лица е ова точва и добра.“ На то се окрене пріятели
мой къ мени и рекне: „Одправи полицу ову моіой жени;
али іой непиши, подъ коимъ самъ ю е условіама добио.“

Затимъ ме срдечно полюби и рекне: „То е за мою
добру жену и за мою милу децу; а самъ имъ се при раз-
станку заверю, да ћу се за њи бринути. Слава и хва-
ла Богу, желя се моя испунила!“ Онъ се разстави одъ
мене и оде съ пустивьникомъ дублѣ у шуму.

И самъ се сметенъ и упрепашенъ кренемъ одтудъ
одправимъ полицу жени пріятели мога, и немогу описа-
ти како ми е было. Непрестано самъ тамо амо тумарао
и опетъ нигди мира и покоя наћи нисамъ могао. Самъ
писамъ знао, шта да предуздемъ чинити.

Шта да радимъ? Тако реко самоъ себи. — Да
да се у овой туђој земљи, самъ самцитъ безъ икогъ
свога, усудимъ да јавимъ, шта се догодило? Ко да ме чуе

Ко да ми верув? А нисамъ ли и самъ овде найвећой опасности изложень? Може быти, да старца јошъ шта више у радњи нѣговой и покровительствую? Нити самъ могао шта ести, ни пити, ни спаваги; душа е моя непрестано у страховитимъ мукама была. Осамъ дана минуше, и я јошъ никако немого самъ са собомъ на чисто да будемъ, незнадо шта да чинимъ, чимъ ли самъ себи да помогнемъ. Непрестано ме е нешто гонило, да гледамъ дознати, шта се съ пріятельмъ моимъ збыло. Тако наоружамъ се са две добре мале пушке, одемъ тамо и потражимъ у шуми старца. Опазимъ га у пештери одной, гди на колени клечи и у себи се Богу моли. И самъ клекнемъ на колена и управимъ молитву Богу. Мало часъ подигне се старецъ, погледи ме и рекне:

„Шта ћешъ ты овде?“ Я се дигнемъ горе и рекнемъ му: „Честна Старино! ты си се Богу молио, и молитва е твоя Богу отишла; ако желишъ, да молитва твоя саслушана буде, то саслушай и ты мене. Заклињмъ те са свачимъ онимъ, што ти е свето, заклињмъ те са самимъ Богомъ, коме си молитву твою управио, покажи ми пріятеля мога, и дай ми известіе, каква е судбина нѣгова.“

Старецъ ми простодушно одговори: „Истина, я самъ га исплатио и онъ е мени припао; али опетъ оћу да знашъ, шта е съ нѣмъ: оди са мноми.“ Узме ме за руку, проведе ме крозь пештеру и доведе ме къ високимъ однимъ вратима у стѣни. Ту онъ куцне трипутъ. Врата се отворе — и ахъ, Боже мой, шта садъ да видимъ! дванаестъ су людій ту седили, привезани ланцемъ за велику кладу едну, занимаюћи се, као што се видало, са мешанѣмъ свакояки трава и течностей едно съ другимъ. Али ми старецъ рекне: „Незадржавай се ту, већъ айде са мноми даљ; него буди при себи и спремь се да најужаснѣе позоріе видишъ, какво само измислити и представити себи можешъ.“ Съ тѣмъ речма отвори друга врата, уће самномъ у велику едну пећину и рекне ми: „Ето видишъ!“ — Я незнадо, шта самномъ бы; духъ ме остави, и као

мртавъ стая ту. Ладанъ зной поліе ми чело, жале ми се одъ стра и ужаса окамене. Ту опазимъ млого людска тѣла разширена и на сувимъ жилама висећа, кои ни мртви ни живи, подъ бесниломъ найвећу муку причиняваюћимъ, животъ свой губе, и на нѣнимъ устма трску, цевъ, у кою они у очајнію едъ свой шикћу. Напоследку проговоримъ: „Кои е између ти пріятель мой?“ Старецъ покаже ми га съ прстомъ и рекне: „То е онъ! Јошъ ће одприлике еданъ сатъ живити.“ Прићемъ къ нѣму и наћемъ га у найстрашній помамь и беснилу! Быо е сама кожа и кость, очи су му изъ шупљине своѣ изкочиле, образи су му были земляне бое, коса му е стаяла као чекина. Погледа ме разлучаваюћи се съ душомъ и прошапута: „Прође већъ све, све е претрпљно! Избављна е жена моя, деца су моя избављна!“ — Я се заплачемъ на гласъ и рекнемъ старцу: „Како се можешъ молити Богу, кои обдржава све люде и носи ій у недрима своимъ? Како ћешъ моћи предстати суду Божиѣмъ и извинити се за ово, шта овде чинишъ?“ Старецъ ми одговори: „Буди при себи и паметанъ; ерѣ шта овде видишъ, то е воля правителства ове землѣ. Мы правимо отровъ. Овде се израћуе; ерѣ држава то заповеда. Чувай се рѣаве речи, ерѣ ћешъ иначе сурвати се у пропасть. Прашакъ еданъ доводи апсенике ове у беснило, а изъ нѣювы бала произлази страшна есенція. Овде смрът има свою руководљню свою страота, одавде изилазе велика, майсторски израћена дѣла.“

„Наполѣ!“ викнемъ я, „пусти ме на чистъ воздухъ! Нећу заборавити, шта самъ овде видіо. Съ Богомъ! Нека те праведный, вѣчный судія, ако се томе надати можешъ, спасе!“ Онъ ме погледи и насмее се; смеи, кои е срдце мое парао. Я понтамъ, што самъ брже могао, изъ те ужаса пуне землѣ; али жена и деца пріятеля мога, кои е срдца и безъ тога туга разтрзала, незнадоше нигда, шта се о несрећнику, мужу и отцу, да ій одъ сиротинѣ изтргне, догодило.

ДОМАЊЕ и СТРАНЕ НОВОСТИ.

СРБИЈА.

По гласу „Званичны Новина“ достављенъ е привр. Членъ Суда Окр. Црнорѣчкогъ г. Стеванъ Андреѣвићъ за дѣйствителногъ члена истога суда; а исто тако досад. контрактуралный Телеграфиста београдске штаціе г. Василіе Живановићъ за дѣйствителногъ Телеграфисту исте штаціе.

Телеграфиста и Рукователь београдске штаціе Алекса Поповићъ, после дугогъ болованя преставио се између 6. и 7. овогъ месеца.

ТУРСКА.

„Журналъ де Константинопль“ доноси намъ онаи важный царскій Хатъ-Хумаюнъ, кои садржава потанко

оноу 21. точку о правама и повластицама, дарованымъ христіанскимъ и остальмъ не-мусломанскимъ поданицима турскогъ царства, и кои гласи овако:

Хат - Хумаюнъ.

Теби, мой великій везиру, Мехмедъ Еминъ Али-пашо, кои си украшенъ моимъ царскимъ почестнымъ знакомъ Мецидіе првогъ степена, и знакомъ личны заслуга, нека ти Богъ подари величину и нека удвои твою власть и достоинство.

Моя е наймилія желя была, да утврдимъ и обезбѣдимъ срећу своіо власа жителя, кое е божи промысао подчиніо моме царскому скиптру, и одъ времена ступаня могъ на престолъ, я самъ на ту цѣль обратіо мою найвећу пажню и ради нѣ чиніо найвећа напрезана.

Хвала и благодареніе нека буде Свемогућемъ, ова непрекидна напрезана и пожертвована већ су принела полезне и многобројне плодове. Одъ дана на данъ све се већма увеличава срећа мои народа и богатство и благостанъ мои земаля. Желећи данасъ, да обновимъ и разпространимъ новоуведена установљена ради те цѣли, да се получи таково станъ и поредакъ стварій, кои бы сходанъ быо достоинству мога царства и полагаю, кои оно заузима између осталы образованы народа, и почему су права могъ царства получила вѣрношћу и похвалнымъ пожертвованъмъ свою мои поданика и благоволительнымъ и пріятельскимъ подпомаганъмъ велики сила мои племениты саюзника, таково освећенъ, кое ће быти почетакъ новогъ живота и епохе, — я самъ намѣраю, увеличати унутрашнѣ благостанъ и усрећити све мое поданике, кои су предъ моимъ очима сви равни и мени подеднако мили, и кои су између себе споени чувствованяма честитости и отечестволюбія, и радъ самъ набавити и створити онаква средства, коя ће благостанъ мога царства одъ дана на данъ све већма узвышавати.

Я самъ дакле рѣшио и заповѣдамъ, да се изврше слѣдујуће мое наредбе:

Гарантіе, кое су одъ наше стране обећане Хат-Хумаюномъ одъ Ђилхане и Танзиматомъ свыма поданицыма мога царства безъ разлике класе и вѣрозакона, поради безбѣдности нѣюве личности и нѣювогъ иманя, и поради обезбѣженя нѣюве чести, данасъ се стално потврђую, и да бы се оне остварили и подпуно у животь ступили, предузете су найстрожіе мѣре и издане су найточіе наредбе.

Сва црквена права и повластице, кое су јошть одъ старине одъ стране мои предака, а и у доцнія времена дароване свыма христіанскимъ црквама и свыма остальымъ не-мусломанскимъ вѣроисповѣдима, кое се у моме царству подъ моимъ покровителствуючимъ штитомъ налазе, быће потврђена и ступиће у животь.

Свака христіанска и све остале не-мусломанске цркве быће обвезане, да за едно опредѣлено време и посредствомъ едне комисіе, коя ће се на ту цѣль изъ нѣне средине саставити имати, са моимъ высокимъ дозволенъмъ и подъ надзиранъмъ мое блистателне порте, претресу своя досаданя права и повластице, да ій испытаю и и потомъ поднесу моіой блистателной Порти све форме, кое бы напредакъ и духъ времена захтевао. Права, дарована патріарсима и епискоцима христіански црквѣи Султаномъ Мехмедомъ II. и нѣювымъ преемницима, быће доведена у саюзъ и сагласіе са новымъ повластицама, коя наша племенита и благоволителна воля и намѣра поклоня реченымъ црквама. Начело да се патріарси за цело време свога живота бираю, быће, почему се претресу и развиде досадъ постојавша правила о избору, точно наблюдавано сходно ферманима нѣювогъ постављаня и наименованя (инвеституре.) Патріарси, митрополити, архіепископи и епископи и рабини полагаће при ступаню на ово достоинство заклетву, и то по формули, кою ће моя висока порта у сагласію и споразумленю са поглаварима речены вѣроисповѣдїи саставити и прописати. Сви доодцы и десетцы црквени быће укинуги и замѣниће се

сталнымъ приходомъ патріарха и осталы црквени поглавара, и платомъ по правичности саразмѣрномъ чину и достоинству разны членова клира.

У покретно и непокретно иманѣ разны христіански црквѣи неће се дирати, но ипакъ ће зато стояти мирска администрація христіански црквѣи и осталы не-мусломански вѣроисповѣдїи подъ заштитомъ едне скупштине, коя ће быти састављена изъ средине дотичны вѣроисповѣдны обштества, и то изъ духовны и мирски членова.

По варошима, варошицама и селима, гди е цело жительство едного истога вѣроисповѣданя, неће се никакве запреке полагаги поправки, по свомъ првашнъмъ плану и изгледу, зданія, опредѣлены за богослуженіе, за школе, болнице и гробля. Планови речены зданія, коя бы се изнова имала подизати, быће по полученомъ одобреню патріарха и осталы вѣроисповѣдны поглавара поднесени моіой високой порти, коя ће ій одобрити моіомъ царскомъ наредбомъ, или коя ће за неко опредѣлено време своя примѣчанія чинити.

У онымъ мѣстима, у коима не бы было жителя другогъ вѣрозакона, неће быти ни една црква узнемиравана у явномъ исповѣданю свое вѣре. У варошима, варошицама и селима, гди бы жительство мѣшовите вѣре было, моћи ће такође свако црквено обштество, обитаваюће у едномъ исключителномъ краю, оправљати сходно горенаведенымъ предписима свое цркве, школе, болнице и гробля. Кадъ бы се пакъ радило о подизаню новы зданія, захтеваће се преко патріарха или други дотичны црквени поглавара нужно дозволенѣ и одобренѣ одъ мое высоке порте, коя ће то своимъ высочайшимъ рѣшеніемъ потврдити, ако не бы томе случайно на путу быле какове административне препоне. Посредованѣ власти административне у свыма дѣлима овакве природе быће сасвимъ бесплатежно. Моя висока порта предузеће енергичне мѣре, да бы обезбѣдила свакомъ вѣроисповѣданю, ма колико было число нѣювоы послѣдователя, пуну слободу нѣювогъ упражняваня.

Будући се свака вѣра може и моћиће слободно упражнявати у моимъ земляма, зато неће нико быти узнемираванъ у исповѣданю свогъ вѣрозакона, и неће му се у томъ смотреню никаква обида наносити. Нико се неће моћи приморати, да промѣни свою вѣру.

Будући да постављанѣ и изборъ своіо чиновника и своіо осталы званичника мога царства зависи единствено одъ мое суверенске воль, зато ће сви поданицы мога царства, безъ разлике народности, моћи получити државна званія, и быће у станю до исты доспѣти по своимъ способностима и заслугама, и сходно правилама, коя ће се уобште у томъ погледу упражнявати.

Сви поданицы мога царства быће безъ разлике примани у грађанска и воена школска заведенія правительства, ако само испуне условія возраста и испыта, кои е потанко разложенъ у устройственнымъ правилама речены заведенія. Шта више, свако вѣроисповѣдно обштество имаће власть, да подигне школе за науке, художества и радиность. Само начинъ предаваня и изборъ наставника оваковы учебны заведенія, стояће подъ над-

зараніємъ (контроломъ) едногъ мѣщовитогъ совѣта за явнѣ наставленъ, когдѣ же совѣта членови быти поставлѣни царскомъ моіомъ наредбомъ.

Сва трговачка исправителна и криминална дѣла и одношеня између мусломанаца и христіянски или осталь не-мусломански поданика, или између Христіяна и други не-мусломански жителя рѣшаваће мѣщовити судови. На тима судовима поступаће се явнѣ, парничне стране биће пуштани и доводиће своѣ сведоке, а нѣово казиванъ биће примано безъ разлике подъ заклетвомъ положеномъ по вѣрозакону сваке вѣре.

Грађанске парнице судићесе явнѣ, по законима и уредбама на земальскимъ измешанимъ судовима, у присутствіи губернатора и мѣстногъ судіе. Посебне грађанске парнице па и о наслѣдствіи и остале те врсте између поданика едногъ истогъ христіянскогъ обреда, или између различны обреда не-мусломански, моћиће се по зактеванію, предати суду патріарховомъ или обштинскомъ.

Закони казнителни, поправителни и трговачки, и правила судейскогъ поступка за измешане судови, биће што пре попунѣна и у законикъ ставлѣна. Преводъ тогъ законика обнародоваће се на свима езицима кои по царству постое.

Што пре поступиће се, къ реформи казнителне системе за апсане, за казнителне и поправителне домове и заведенія, како бы се права човечества слагала са правдомъ. Никаква тѣлесна казнь, ни у апсу неће се налагати другчіе него по правилу мое В. Порте, а што є годъ налицъ на тортуру (мученъ), неће се трпати.

Преступлѣнія, што се тогъ тиче биће строго казнѣна, па ће и саме криве власти и нѣови чиновници по криминальномъ законіку казнѣни быти.

Устройство полиціе како у престолной тако и у провинціалнимъ варошима, дотераће се тако, како ће личност и иманъ свію мирны поданика обезбеђено быти.

Будући да еднакостъ пореза доноси еднакостъ терета, као што еднакостъ дужности доноси и еднакостъ права, христіянски и остали не-мусломански поданици мораће као што є већъ пре рѣшено, пасти подъ законъ военногъ пописа. Допуштень ће быти одкупъ и замена. Явлѣнъ ће быти што пре законъ о начину допуштаня и службе у войсци христіянски и остали не-мусломански поданика.

Приступиће се къ реформи што се тиче саставляя провинціалны и обштински судови, како бы се искрено избрали чланови обштински мусломански, христіянски и остали, и осигурала слобода гласаня у судовима.

В. Порта употребиће найснажнія средства, да дозна точно савѣтованя и рѣшенія.

Будући да су закони, кои уређую куповину, продаю и располагањ са непокретнимъ добрама еднаки за све поданике мога царства, биће допуштено странцима притяжанати добра у моимъ државама, подвргаваюћи се законима и правилами полицейнымъ, и носећи терете, кое и урођеници, и пошто се учини поравнанъ са странымъ силама.

Порезъ узимаће се одъ свію поданика мога царства безъ разлике разреда и вѣрозакона. Тражиће се найя-

ча средства, да се одклоне злоупотребленя у скупляню пореза а нарочито десетка. Системе непосредногъ скупляня увешће се што пре, место закупа у свима гранами државногъ прихода. Докъ іошть ова система трає, найстрожіе ће быти забранѣно, да ни єданъ чланъ надлежателства и ни єданъ мецлиса не ужима подъ закупъ, или да има у нѣима дѣла; закупи пакъ даваће се явнѣ и на стецишту. Помѣстный порезъ разрезиваће се тако како небы шкодію произвођеню и небы сметао унутрашней трговини.

Послови на явнѣ ползу биће плаћани, и то изъ пореза оны провинція, коє ће уживати заведенія и путове на суву и на мору.

Обявлѣнъ є већъ законъ, кои наређує, да ће бюджетъ прихода и расхода државны утврђиванъ и саобштень быти сваєе године; законъ тай найстрожіе ће се држати. Прегледаће се плата свакогъ надлежателства.

Началници и поєданъ чланъ сваке вѣрозаконе обштинне, опредѣленъ одъ мое В. Порте, биће позвани, да участвую у совѣтованю найвишегъ суда. Кадъ се годъ што поданика мой уобште тичало буде, нарочито ће тога ради сазивани быти одъ могъ В. Везира. Власть чланова ти траяће годину дана, и ступаюћи у дужность полагаће заклетву. Сви чланови суда у редовнымъ и ванреднымъ скупштинама даваће свой гласъ слободно, нитће ій ико тога ради смети узнемиривати.

Подкупльиванъ и неваляство подеднако ће быти казнѣно, па было то на коме му драго.

Постарано ће быти за банке и остала той подобна заведенія, како да се преобрази новчана и финанціална система, и да се установе фондови, кои ће быти извори богатства у моме царствіи. И биће постарано за грађењ друмова и канала, кои ће саобраштай олакшати и благостанъ поданика увећати. Све ће се одклонити што бы сметало трговини и земльодѣлствію. Да бы се до те цѣли дошло, употребиће се све, чему насъ науке у Европи о томе уче.

Ово є моя воля и заповѣсть; а ты ћенъ мой Великій Везиру, по обычаю обнародовати овай мой царскій ферманъ, како у главномѣ граду, тако и по свымъ частима и странама мога царства, и ты ћенъ прилѣжно бдити и латити се свію нужды мѣра, да све наредбе коє онъ у себи сажрава, буду одяко са найвећомъ и найстрожіомъ точносћу извршене

Изъ Цариграда пишу „Конституціонелу“ подъ 2. Февр. слѣдующе: Омер-паша писао є наново єдно писмо Султану, у коме га моли, да га постави за ратногъ министра и за главногъ заповѣдника све войске у целомъ царствіи: онъ наводи, да онъ то не зактева изъ честолюбія, него изъ чистогъ отечестволюбія; будући се нада, да ће тако избавити Турску одъ пропасти, у кою бы є неодклонно сурвали они люди, кои садъ на кормилу стоє; ако му се та молба неуважи, онъ ће онда быти принуђень, да да оставку. Омер-пашини пріятели, тако вели овай дописатель, одричу, да є Омер-паша овакво писмо цару писао, но засадъ се готово као извѣстно узети може, да ће се Омер-паша у Европу вратити.

У Цариграду 16. Фебруара. — Рѣшенія Высоке Порте у смотренію поболѣзанія станя христіянскіхъ портинъ подавника послата су у Паризь. — Етем-пашу очекую изъ Александріѣ, да поднесе порти на потврѣненіи мѣрѣ и заключенія комисіѣ за сущій каналъ. Не сумня се, да ће у томъ важномъ питанію испаста за рукомъ, убѣдити енглескогъ комисара о цѣлосходномъ мыслѣнію нѣговы другога изъ тврдоземне Европе, кои такође у реченой комисіи участвую. — У Пери и Галати уведено е осветлѣніи улица. — Калимахи новонаименованый посланикъ високе порте при бечкомъ двору, спрема се већ на путь у Бечъ. — Омер-паша добио е заповѣсть, да остане на челу войске. — Јованъ Ђика наименованъ е за княза одъ Самоса. — Г. Мурай, енглескій посланикъ при персискомъ двору, дошао е у Табрисъ, и спремао се оданде на путь у Мосуль, гдѣ ће чекати далъ заповѣсти и упутствія одъ свога двора. — По вѣстима изъ Капдахара (близу Индіѣ) влада тамо велико огорченіи противу Енглеза; многи су Енглезѣи поубіяни одъ варварски тамошнѣхъ жителя, а нѣкоје жене у тавницу бачене, како бы одъ нѣовой сродника велике суме за одкупъ добили.

— Изъ Дамаска пишу „Осерваторе тріестино“, да е збаченіи тамошнѣгъ военогъ намѣстника и команданта Изет-паше, поречено, и да ће се онъ одржати на своемъ мѣсту при свѣмъ сплеткама свой непріятеля. Недавно е добио заповѣсть, да едну часть тамошнѣгъ гарнизона заедно са артилѣріомъ оправи у Ерзерумъ, но онъ е чекао, да му дођу потребне на тай коначъ суме новаца изъ Байрута. — Вѣсть, како е Русія примила аустрійске предлоге, учинила е у Дамаску врло велико упечатленіи.

— Изъ Ерзерума пише дописатель „Дайли-Нюс“ а слѣдуюће: Еданъ францускій трговацъ дошао е овамо изъ Тифлиса преко Александрополя и Карса. Готово се као извѣстно узети може, да ће Руси на пролеће нашу варошь (Ерзерумъ) обѣсти. Они већ обучаваю ерменску и ђурѣянску войску. Регуларна кавкаска войска брои око 80.000 момака. Одъ те войске стоѣ 10.000 момака у Тифлису, 10.000 за обрану противъ Шамила, 10.000 пазе на Омер-пашу, а остали 50.000 момака стоѣ на турской граници. Но осимъ овы добиће Русія на пролеће јошъ 20 илјада войске.

РУСИЯ.

Изъ Петербурга явля се: Дневнымъ указомъ одъ 7 Фебруара ставлѣнъ е досаданый командантъ у Мингреліи ђенерал-маіоръ князь Багратионъ-Мухранскій подъ команду ђенерала Лидерса. Јошъ намъ ніе явлѣно, ко ће доћи на нѣгово мѣсто; но по свой прилицы постаће главный заповѣдникъ у морскимъ провинціама ђенераль Брунеръ, кои е съ едномъ части карске войске противъ Омер-паше отишао.

— По вѣстима изъ Варшаве, држана су тамо подъ предсѣданіемъ князя Горчакова савѣтованія о войничкомъ преустроенію краљѣства Польске. У тымъ савѣтованіама участвовао е и ђенераль Любомирскій.

ФРАНЦУСКА.

У Паризу 13. Фебруара. — Као што се чуе, быће по старомъ монархичномъ обычаю оглашенъ порођай царичинъ са 101 или са 21 топомъ, то естъ, ако буде принцъ са 101, ако ли пакъ принцеза, са 21. При порођаю пакъ налазиће се у собама царичинимъ президенти своју найвыши државны гѣла, да бы после могли сведочити о истинитости порођая и детета.

— Бывшій краљ вестфалскій даваће членовима паризногъ конгреса у идущій четвртакъ сѣйну часть у „Пале роаяль“-у.

— Были су се разносили гласови, да ће се јуче, то естъ 12. Фебруара, догодити на мѣсту Гастиве демократични метежи и демонстраціѣ; но чуе се да се и што томе подобно догодило.

— Многи потврђую, да француско правительство озбила на то мысли, да закѣта натрагъ одъ Енглеске оне многобройне архиве, исторична акта и податке и старе рукописе, коѣ е Велингтонъ год. 1815. изъ Париза у Лондонъ однео.

— У Лионъ е дошло јуче у јутру на средоземномъ гвозденомъ путу неколико руски офицера, кои су се јошъ истога дана далъ у Паризъ кренули.

— Грофъ Буолъ быо е данасъ (13. Фебр.) кодъ царице француске на аудіенцији, да преда нѣномъ величеству орденъ звезданого крста, припосланный одъ удове царице аустрійске царицы Евгеніи.

ХИТИА.

По писмама коя е „Универсъ“ изъ Хонг-конга подъ 2. Децембра добыо, траѣ хинеска буна у великой части царства у пуной сваги. Приврженицы Тай-Пинг-Вангсови тумараю у великимъ частима по провинціама, но зато опетъ ніе саобраштай сасвимъ прекинутъ; ерѣ треба само избегавати она мѣста и предѣле у којима се те чете баве, па онда е човекъ безбѣданъ. — Енглеска фрегата „Сибилла“, коя е у сѣвернимъ предѣлима хинескогъ мора проматрала, повратила се у Хонг-Конгъ, почемъ е покушавала, да продре у рѣку Амуръ, у којой руска флота стануе. Руси, кои су на утоку рѣке подигли шанчеве и обкопе, дочекали су енглеску лађу ватромъ изъ пушакъ, ранили су неколико Енглеза, и приморали су капетана лађе, да одустане одъ своѣ намѣре, извести се на суву землю.

— Око конца прошле године догодио се у вароши Макао страшанъ пожаръ. Око 2000 кућа погорело е. Вредность упропащеногъ иманя цѣни се на 2 милиона долара. Између многи людій, кои су томъ приликомъ пострадали и животь изгубили налазе се и неколико морнара одъ француски фрегата „Виржиніѣ“ и „Константинѣ“.

ПОЛИТИЧНЫЙ ПРЕГЛЕДЪ.

У Бечу 16. Фебруара.

Единый догађай, кои е изъ сале сѣднице чланова на паризкимъ конференціама, у явность дошао, естъ заключеніи примирія. Француски листови, веимаюћи засады да-

льи положительні вѣстїи о дѣйствованіи конференціи, за-
нимаю се садъ са формалитетима, кои су се при сѣдници
наблюдавали и съ подобнимъ маленкостима и споредно-
стима. Мы дознаемо по томе, да редный положай држава
нїе ставляѣтъ и опредѣленъ по азбучномъ реду, као што
се съ почетка говорило, него да ѣе назначенъ быти по
ономъ реду, по комъ су заступници дотичны држава одъ
цара Наполеона у аудїенціи примлѣни были. Съ десне
стране грофа Валевскогъ, кои ѣе у сѣдницама предсѣ-
давати, сѣдиѣе дакле одма лордъ Кларендонъ, затимъ
грофъ Буоль, грофъ Кавуръ, грофъ Орловъ и Али-паша,
а съ леве стране лордъ Ковлей, баронъ Хибнеръ, мар-
кизь де Виламарина, баронъ Бруновъ и Мехмедъ ѣемил-
бей.

О првой сѣдници, држаной 13. Фебруара, дознаемо
слѣдуюѣе: У 1. сатъ и 20. минута по подне были се веѣъ
сви пуномоѣници скупили у сали конференціи, где їй є
дочекао грофъ Валевскїй и баронъ Буркней. Пуномоѣ-
ници силазили су съ кола свои кодъ главне капіе мини-
стерства иностраннїи дѣла, и пеняли се горе узъ широку
степенцу, где є было понамештано неколико служите-
ля, кои ѣе имъ врата отварати. Найпре (2 минута по-
сле 1 сата) доѣоше сардинскїи пуномоѣници грофъ Ка-
вуръ и маркизь одъ Виламарина. Грофъ Кавуръ изгледа
одприлике 40 година старъ. Нѣгово є лице пуно духа и
значая доброте. Оба ова пуномоѣника дошли су у са-
свимъ простымъ колима а пратио їй є само еданъ егеръ.
После Сардичаца дошао є Али-паша и Мехмедъ ѣемил-
бей, турскїи посланици на паризкимъ конференціама. Они
су се довели на сѣйнимъ колима, а пратила су їй два е-
гера у богатомъ одѣлу. Мало часъ затимъ стїгоше го-
тово у едно исто време двоя кола. У првима є сѣдіо
лордъ Кларендонъ и лордъ Ковлей, а у другима, коя су
была врло сѣйна, быаше грофъ Буоль и баронъ Хибнеръ.
На руске пуномоѣнике пакъ морало се подуже чекати.
Они су стїгли текъ у 1¼ сата по подне кодъ зданїа ми-
нистерства, и то у сѣйнимъ колима. Грофъ Орловъ, кои
премда му веѣъ има 70 година, неизгледа старїи одъ 50
година, и кои є їошъ врло снажанъ и хитаръ, скочи изъ
кола, и оде брзимъ корацїма навише узъ степеню. Кадъ
се веѣъ горе понео, окренуо се, да пречека мало на г.
Брунова, кои є, увїенъ у едномъ великомъ япунцету, съ
напрезанїемъ и едва се съ кола сишао, и лаганымъ ко-
ракомъ узъ степеню ишао. Онъ изгледа врло слабъ
суморанъ, и Орловъ є у сравненю съ нїимъ їошъ мла-
диѣъ. Што се грофа Орлова тїче, онъ има врло здравъ
и снажанъ изгледъ, и коса му є при свой дубокой ста-
рости густа и текъ едва почела седити. Пуномоѣници
нису были у униформї; сви су были у црномъ фраку, и
округломъ шеширу. Турскїи пакъ посланици имали су
на глави фесъ. Кадъ су се пуномоѣници скупляли, было
се врло мало людїи скупило предъ зданїемъ конференці-
ялы сѣдница. Но око 2 сата стекло се веѣъ вїше све-
тїне; а око 4 сата, кадъ су се дипломати разїлазили, бы-
ла се силна светїна предъ зданїемъ сабрала.

Данашня, т. є. друга сѣдница конференціи, почела є
у 1½ сата, и траяла є до 4½. Шта су пуномоѣници у
нстой сѣдници рѣшили, нїе се могло дознати. Но „Кон-
ституціонель“ саобштава о ономъ што се измеѣу оста-
лога у той сѣдници имало по свой прилици догодити, у-

напредъ слѣдуюѣе: Г. Бенедети, директоръ министерства
иностраннїи дѣла, водиѣе, подпомогнуть у томе одъ едного
нижегъ шефа реченогъ министерства, протоколъ кон-
ференціи. По дипломатскомъ обычаю започѣе се прва
сѣдница са изборомъ предсѣдателя, кои ѣе пословима у-
правляти. Изъ узрока тога, што се конференціе држе у
французской славной вароши, быѣе предсѣдаванъ уступ-
льню грофу Валевскомъ. Опредѣлиѣе се такоѣе, у ка-
квомъ ѣе се виду конференціе држати, да ли писмено, то
єсть посредствомъ нота, или устмено, или у смешаной
формї. У исто време быѣе назначено, коме ѣе се нало-
жити и повѣрити саставляѣтъ и израѣиваѣтъ протокола.
Затимъ ѣе се преѣи єъ испытываню и извиѣеню пуномоѣ-
нїи свакогъ поединогъ пуномоѣника. Овай се формали-
тетъ састої у томе, што се оригиналь пуномоѣнїи свакомъ
поединомъ члену конференціи на разгледанїе поднесе. За-
тимъ ѣе се изявити, да су пуномоѣнїи извиѣена, одъ свою
страна примлѣна и у акта конференціе оставляѣна.

И одъ тогъ су тренутка конференціе формално са-
ставляѣне. Почетку савѣтованя предходиѣе свакадъ една
беседа предсѣдателя, у коїой ѣе быти разложена узаям-
на цѣль овогъ сабора, и обявляѣтъ токъ савѣтованя, ко-
ме ѣе у овомъ случаю за основъ служити протоколъ,
подписанъ у Бечу 20. Януара тек. год., заедно са нѣго-
вимъ додаткомъ, на кои су се сви саюзници одъ 20. Нов.
1854. год. па и руски пуномоѣници подписали. За време
бечки конференціи зактевао є грофъ Буоль одъ свою пу-
номоѣника, да дѣланъ и токъ конференціи као найвеѣу тай-
ну чуваю. Мы мыслимо, да ѣе се и садъ сви пуномоѣни-
ци на то обвезати. — „Конституціонель“ прїтомъ увѣ-
рава, да су пуномоѣници саюзны сила, съ изузеткомъ
руски заступника, држали прошлога четврта у министр-
ству иностраннїи дѣла едну предуготовителну сѣдницу, да
бы се увѣрили о своїой слоги у смотреню положая и го-
вора насрамъ руски пуномоѣника. Да бы турскїй по-
сланикъ и у той сѣдници присутствовати могао, нїе отї-
шао чакъ до Марсела великомъ везїру на суерѣтъ.

— Паризкїй „Таймс“-овъ дописатель примѣчава:
„Неѣе быти излишно, да се садъ и о Прайской двѣ, три
рѣчи проговоре. Я дознаемъ изъ два поуздана извора,
кои се узаямно потврѣую, да та сила (Прайска) има за-
садъ баремъ доста, а могло бы се рѣи и извѣстїогъ из-
гледа, да ѣе, и ако не башъ одма у почетку, а оно баръ
позднїе участвовати на конференціама. Прайска є опре-
дѣлїтельно и ясно изявила, да є она готова приступити
и примити она иста начела и обвезаности у погледу на
источно пытанїе, као годъ и Аустрїя, и очекує садъ, да
їой Аустрїя по даноме обеѣаню, олакша участвованїе на
конференціама.

— Паризкїй дописатель „Пост“-а вели: „Баронъ
Прокешъ, аустрїйскїй интернунціосъ (посланикъ) при о-
томанской Порти, припослао є изъ Царїграда еданъ ме-
морандумъ, кои садржава нѣгове мысли и сматраня о пре-
устройству подунавскїи княжества, о коме ѣе се предме-
ту на конференціама рѣчь повести, и коя ѣе се претрести
чимъ се главне точке уговора о миру буду рѣшили. А
могуѣе є, да ѣе на конференціама и ревїзїя бечкогъ у-
говора одъ год. 1815. обратити на себе позоръ пуномоѣ-

ника, будући тај уговоръ садржава неке чланке, кои су у теченію повремены догађая смисао свой изгубили.

У Бечу 18. Фебруара.

Мы смо јуче по „Конституціонелу“ јавили, да ће се конференціе само у опредѣлене дане држати. „Патри“ вели, да е ово казивањ „Конституціонела“ и други француски листови погрешно, и додае томе: „Будући е за израђивањ протокола сваке поедине сѣднице нужно неко извѣстно време, зато е лако понятно, да се неће држати даљ сѣднице, догодъ се овај посао сасвимъ не изради. И збогъ тога нису точно означени дани за држањ сѣдница.“

И доиста ніе ни 15. Фебр. (у среду) држана сѣдница. Еданъ парижскій дописатељ „Келнишъ цайтунга“ вели, да се протоколи одма после сѣднице цару Наполеону до-

стављаю, пре него што се они пуномоћницима саобште. Осимъ тога добја царъ Наполеонъ сваке четврти сата одъ свога министра телеграфско извѣстіе о току преговараня на конференціама, чега е ради спроведитъ еданъ подземный телеграфъ између двора грофа Валевскогъ и тилѣрія.

„Пей“ увѣрава, да су одма после конференціалногъ заключена у смотренію примирія разаслане телеграфске депеше у Кримъ, Русію, Сардинію, Лондонъ и Турску; како бы се одма нуждне за заключенъ примирія мѣре предузеле.

Течай новаца: Дукати, 4. фор. 45 кр. за банке
Цванцигери: 3%.

О Г Л А С И.

(2—3) Судъ Округа Гургусовачкогъ обзнаное свакоме кога се тиче, да е на основу 198. §. грађанскогъ поступка судейскогъ, стециште надъ целимъ покретнымъ и непокретнымъ иманѣмъ почившегъ се презадуженогъ Павла Машаѣа изъ Селачке отворено; и зато се сваки, кои бы што одъ Павла ма коимъ правомъ тражити имао, овимъ позыва, да се до 9. дана мѣсеца Марта 1856. год.; са своимъ потраживањемъ и доказима, кое о томе има, Суду овомъ пріяви; ерѣ у противномъ случаю Судъ ће массу ову по пріављњемъ и оправданымъ тражибиама расположити, и свакога, кои бы што у исту массу положити имао безъ призрѣнія на његово непріављњо право, по коме бы онъ што одъ почившегъ пріимати имао на исплату пріудити.

№ 538. Изъ засѣданія Суда Округа Гургусовачкогъ.

ЈВНА БЛАГОДАРНОСТЬ.

(3—3) Ревностнимъ настояванѣмъ и примѣрнимъ трудолюбіемъ Началника среза Ключкогъ окр. Краинскогъ шт. капетана, г. Јована Милосављвића, кои е, чувствујући најоскудниѣ станъ бѣди и кукавны оны фамилія Црногорски у Петровомъ Селу помунотогъ среза населѣны, предходително самъ 300 ока ране на помоћ њіову поклонивши, живый примѣръ човеколюбія показао, — тронуті њѣки одъ трговаца и жителя неготински, извольли су и то имено: Ђока Становићъ Бела 10., Јова Недељ. Гинићъ, 2., Стеванъ Исаковићъ 2., г. Лазаръ Лазаревићъ членъ окр. Суда 2., Пе-

таръ Николаићъ, винар. трг. 1. и г. Крста Марк. Петровићъ быв. економъ 1. дакле свега 18 # цес а Петко кафеѣія, гавазъ 200 ока ране на утѣху и подпору поменутиѣмъ фамиліама поклонити и новце хвалѣномъ г. Старешини издати.

Како дакле овомъ охотномъ поступку срезкогъ Началн. г. Милосављвића, тако и одличномъ и сваке похвале и подраженія достойномъ примѣру овы дародателѣ, указујући публикумъ овимъ, топлу свою благодарностъ, хвали вишиѣгъ Творца, кои е роду нашемъ овакове човеколюбце даровао, коима подобны јошъ у роду и отечеству нашемъ имаде.

23. Јануара 1856 у Неготину

присутствотелъ
Србинъ.

Стецишта се отвараю:

Кодъ Суда Шабачкогъ:

1. надъ целимъ покретнымъ и непокретнымъ иманѣмъ почив. Косане, Станке младолѣтне вѣри пок. Тодора Поповића, — до 10. Марта т. г.

2. надъ масомъ поч. Глише Кузмановића изъ Вукошића, — до 14. Марта т. г.

3. надъ масомъ поч. Станисава Гагића изъ Салаша Црнобарскогъ, 10. Марта.

Кодъ Суда Ужичкогъ надъ целимъ покретнымъ и непокретнымъ иманѣмъ поч. Мелентија и Тасе Мурића изъ Трнавѣ, до 12. Марта.

Подписаный узима слободу овимъ објавити почитаемой публики, да онъ притяжава средство требити мишеве и пацове, тако, да нїеднога у кућн или којіой другой стаи неостане. Онъ е Сл. Управителству варошк. показао млога писмена сведочаства о овомъ искуству своме, и бавиће се само 6 дана кодъ Рафа Лебла, прекопута саборне цркве.

У Београду 24. Фебр. 1856.

Морицъ Лебл.

За покой душе живописца велике Београдске цркве ДИМИТРИЈА АВРАМОВИЋА држаће се у истой цркви сутра (у Суботу 25. т. м.) у 7. сатіѣ торжественно опело, на кое се сви сродници, пріатели и познаници покойника најпрстойниѣ позываю.

Подписаный дошавши ово дана изъ Брина и Беча, подпуніо е свою трговину, свакостручнѣмъ израђенимъ и неизрађенимъ еспапима, по најновіой моди; зато препоручујући се поштованой публици и свима своимъ старимъ муштеріама, обећава најестинію цену, а притомъ најфинија и најбржіѣ радѣ.

Тома Стојановићъ,
шнајдеръ
кодъ Паризца

(3—3) Како е подписаный отворио фабрику винскогъ сирѣта, то се препоручуе гг. купцима, кои бы таковогъ имати желели, было на мало или на много, па и у своимъ бурадима, да ће свакога врло добримъ сирѣтомъ и умѣреномъ цѣномъ послужити. Фабрика се налази у Палилули кодъ „два голуба“, но моћи ће сваки, кон на мањ узети жели, добити и у њговой кући, гди е отворио продавницу истогъ сирѣта.

Ђорђе Молеровићъ.